Rüzgarların Avare Kalır Gökyüzünde

— *redfer* · 25 Aralık 2019

bir tutsaklık başlar önce
bir telaş, bir koşuşturma
bir isyanın adıdır çoğu kez
düşersin
bir daha düşersin
ruhunu karamsar zindanlardan kurtaramazsın

başkalaşmanın sancısını çekersin aslında
belki bir dayatmanın
belki bir ihmalin neticesi
gölgelerden kan sıçrar üstüne
yitirirsin sükunetini
hatalarından akan sicim sicim gözyaşın olur hep

uçurtmalarını vururlar bir ilkbahar sabahında
rüzgarların avare kalır gökyüzünde
bir uçtan bir uca çığlıkların menzillerini kaybeder
tutsak edilirsin yelkovan gırdabına
her renkten ,her cinsten ,her şekilden
bunalımlar içinde dönüp durur

pencereleri açılır aynaların
sırrında suretler değişir
kendini seçemez olursun
duyguların çatışır en azgın öfkelerle
yaprak yaprak dökülür umutların
bedelini hayallerin öder hep
hep bir sebep ararsın
neden ?
aslında sebepsiz yenilgilerdir yaşadıkların
tattığın duygunun nedenini kavrayamayacak kadar acemisin

belli ki mutluluğun olmadı hiç
çünkü mutlu olmayı beceremedin bir türlü
hep bir bahane,

hep bir noksan kalmışlık
kör kuyular
çıkmaz sokaklar tercihlerin

eşten dostan bazen çocuklardan
bazen bir beyhudeliğin ayarsız zamanlarında oyalanırsın
içinin soğukluğu eskir hep
harap şeylerle dolu
siyah ,beyaz ,mor, sarı
bitimsiz can sıkıntıları serpilir hayatına peyderpey
üşürsün

ruhun derinliklerinde
sahile atılmış deniz mahsulleri gibi
nice nice büyük hayal kırıklıkların birikir
bir ayarda olamaazsın hiç
hep bir köşeye ilişip kalırsın öylece
hurdaya döner yüreğin
paslı çiviler saplanır en acıyan yerine

yalınayak yürüyüşlere çıktığın vakitlerde
damla damla arınır ruhun
taşra akan hayallerden,
eski resimlerden ,
yıllanmış hatıralardan
yıkık dökük kentlerden

mahşer çıvgını yüreğin artık şerha şerha
göğe yükselen ses hece hece
uzak iklimlerde yankılanır ahların
yürüyen bir yolcusun bütün geç kalmışlıklara
susarsın önce
sonra yol uzun der bir kervana katılırsın
gidersin en son noktasına içsel buhranların

günahların emzirir yarım kalmış rüyaları
tenine kefenlenir ateş yanığı geceler
uçsuz bucaksız denizinden kara bulutlar geçer
göğünü sıtmalı sancıları tutar

her şey birer birer dökülür aklına
yıldız dolar kucağın
sonra birden aydınlanırsın
yeniden yürürsün sırrın en gizemli rotasına

ömür denen takvimde bir döngü bu
onca yıl pencerende hep aynı sardunya
menekşeye sevdalı ikindilerle vurulursun
bahçende ki asma ağacının göklere uzanan dallarından
mor sular düşer bahtına
ıslanırsın

redfer